

племенницата му и ще си отида.

Алексей го заклрнаше да убеди Асена да не продължава войната и да му върне севастократора Исак. Отначало Иваница се боеше да не би Алексей да го задържи в Константиновград и след това да предложи размяна с Исак. Но опасенията му бяха празни. Защото Асен можеше да се съгласи с това условие. Но после Византия щеше зле да си изпати. А василевсът искаше само мир с българите - за да може спскойно да се отдава на любимите си развлечения.

Князът забеляза, че всички конници, носилки и кочии са отправени все към Босфора. Неволно и той се присъедини към тях.

Цялото небе гореше в ^{2/}кърмъзени огньове. На запад слънцето висеше между морето и небето като огромна медна аспра. Босфорът беше изпълнен от галери, ^{Укръсан} покрити с яркопъстри килими и златовезани покривки. Върху водата плуваха пурпуроцветни и златисти трендафили, хелиотропи, анемони, камелии, хиацинти... След всяка галера в бляскавите вълни оставаше дълга златна диря. Някъде вече засветиха борини. Веслата разлюляваха зелената прозрачност на водата и я караха да искри като изумруден пламък.

Светлини, багри, благоухания и песни изпълваха топлия здравен въздух...

Иваница гледаше замислен това приказно велелепие и лека усмивка нуловимо трептеше в очите му.

След това внезапно извърна гръб и се отдалечи.

Като наближи Пандохейона, в който бе отседнал, сърцето му се преметна. Долу беше вързан кон и един снажен мизиец нетърпеливо се разхождаше. Беше телохранителят Манас.

Като видя княза, момъкът широко се усмихна. Едрите му зъби блеснаха.